

HOMILIE tweede paaszondag A 2011

Het lijkt wel sprookjesachtig, zoals het daar toeging volgens de Handelingen van de Apostelen in de eerste christengemeente te Jeruzalem. "Want", zo lezen wij, "de eerste christenen legden zich ernstig toe op de leer der apostelen. Ze bleven trouw aan het gemeenschappelijk leven en ijverig in het breken van het brood en het gebed." Maar helaas, het is niet zo gebleven. Wanneer wij de geschiedenis van onze kerk bestuderen, dan lijkt aan de kerk niets menselijks vreemd te zijn. Terwijl het begin als bijna volmaakt en idealistisch kan worden omschreven, is het vervolg daarmee nauwelijks nog te vergelijken. Soms lijkt de geschiedenis van onze kerk een aaneenschakeling van fouten, van gemiste kansen, blunders, onbegrip en scheuringen. Vaak zijn het conflicten, die nooit meer goed gekomen zijn. Het ging vaak om het doordrukken van het eigen gelijk, waardoor partijschappen ontstonden en de eenheid werd verbroken. Bovendien is er in de afgelopen tijd nog de schande van het misbruik bij gekomen. In een tijd van religieuze hoogbloei en kerkelijke macht in de eerste helft van de vorige eeuw bleek dat macht corrumpeert en slachtoffers maakt. Op een dramatische wijze is afbreuk gedaan aan de opdracht om het werk van Jezus Christus voort te zetten en Hem te verkondigen in woord en daad, maar ook integriteit en waarachtigheid. Daarom vragen wij ons af: Wat is er overgebleven van dat enthousiasme van dat allereerste begin, van de eenheid en die waarachtigheid? Is het ook niet te mooi om waar te zijn?

Maar toch blijven wij ons die omschrijving van de eerste christengemeente in herinnering halen en voor ogen houden, want deze tekst heeft altijd ook weer geleid tot herbezinning, tot ommekeer en terugkeer naar de oorsprong, naar het allereerste begin, toen het was zoals het evangelie het van ons vraagt. Want voor God is er altijd weer een nieuw begin mogelijk.

Wie eerlijk is, weet, dat geen enkele mensengemeenschap volmaakt of heilig is. Daarom zijn ook te Jeruzalem na korte tijd al onderlinge spanningen ontstaan en moesten de apostelen in vergadering bijeen komen om de eenheid te herstellen. Maar meestal laat elk conflict toch zijn littekens na van teleurstelling en beschaamd vertrouwen. Iedereen weet, hoe moeilijk is te vergeven en de ander weer nieuwe kansen te geven. Maar wij mogen hoopvol zijn.

Want wie is er meer in zijn vertrouwen in mensen teleurgesteld, dan juist de Heer Jezus. Triomfantelijk was hij binnengehaald op palmzondag. Enthousiast was Hij toegejuicht, maar enige uren na het laatste samenzijn, toen Hij het Brood had gebroken en de Kelk had laten rondgaan en vertrouwen had gegeven aan zijn vrienden, was hij al door één van zijn vrienden verraden en door een ander verloochend, ondanks de grote woorden van trouw, die zij Jezus hadden beloofd. Onder het kruis stonden enkel Maria, Zijn moeder, de apostel Johannes en Maria Magdalena. Jezus moet gedacht hebben: "Waar zijn ze?"

Ook bij Jezus zijn er littekens achtergebleven, zoals het evangelie ons vertelt. Maar meer nog dan de littekens van de speer en de nagels, zijn er bij Jezus de littekens van het geschonden vertrouwen. Want Hij had deze leerlingen als zijn vrienden beschouwd. Hij had hen ingeleid in het geheim van Zijn persoon. Zij hadden grote woorden gebruikt, maar in het uur van de waarheid laten ze Hem in de steek.

Maar // het is bij Jezus zoals God ons door de profeten al heeft laten weten. Jezus reageert niet zoals mensen plegen te reageren, maar Hij reageert zoals God reageert. God breekt zijn liefde niet af, maar gaat opnieuw op zoek naar zijn mensen die Hem zo pas nog teleurgesteld hebben. Zo treedt Jezus binnen in de zaal, waar zijn vrienden zich angstig hebben opgesloten. Hij gaat in hun midden staan en zegt: "Vrede zij u." Na dit gezegd te hebben toonde Hij hun de littekens in zijn handen en zijn zijde. Hier klinken geen verwijten, zelfs niet even maar. Hier spreekt Jezus opnieuw vertrouwen uit, terwijl Hij kan weten, dat dit vertrouwen zeker weer eens beschaamd zal worden. Niet alleen zegt Jezus nogmaals: "Vrede zij u. Maar Hij zegt zelfs: "Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u."

Hij blies over hen en zei: "Ontvangt de heilige Geest. Ontvangt mijn bezieling, mijn liefde, mijn trouw. En zet mijn werk voort, waarvoor ik mijn leven heb gegeven: Als gij iemand zonden vergeeft, dan zijn ze vergeven, en als gij ze niet vergeeft, zijn ze niet vergeven."

Deze zondag noemen wij Belopen Pasen: Het tweede Paasfeest. Wij ronden het Paasoctaaf af. Maar deze zondag heeft nog een andere naam: Zondag van Barmhartigheid. Het is de barmhartigheid van de Heer voor ons en de oproep om voor elkaar barmhartig te zijn, opdat het verleden ons niet voortdurend blijft achtervolgen, maar ons nieuwe kansen worden geboden om nieuw vertrouwen waar te maken in Kerk en wereld. Amen.